

[Koefoed.]

kan komme uden om, nemlig det, vi stadig fra vor Side har hævdet, at med de faste Fagforeningstariffer og de Krav, der stilles fra Fagforeningernes Side, kan man ikke komme Arbejdsløsheden til Livs. Naar 130 000 Mand gaar ledige, og vi ude omkring paa Landet mangler Arbejdere, saa er det en Selvfølge, at det kommer vi ikke uden om, saa længe man siger som saa: Der skal betales den og den Løn for det Arbejde, uanset om Manden kan tjene det eller ikke. Vi ude paa Landet har det saadan, at vi gerne vil give en ordentlig Løn for en god Arbejder. Men som Forholdene ligger, kan der ikke konkurreres, og det medfører selvfølgelig, at de unge Folk, som ikke ser en Fremtid i det Arbejde, de er vant til og opfødt i ude paa Landet, men som kan tjene den højere Løn i Byerne, søger ind til Byerne; og det kan man ikke bebrejde disse unge Folk.

Nu siger den højtærede Minister, at hvad det drejer sig om, er, at vi maa søge at give de unge en Fremtidschance, for at de kan blive ude paa Landet. Det er fuldstændig det samme, som jeg mener. Vi ønsker, at Chancerne kan blive saadan, at vi kan byde vore unge Folk saadanne Vilkaar, at de kan blive ude paa Landet og faa en Fremtid ved det Arbejde, der skal udføres og maa udføres paa Landet, hvis vi skal holde Produktionen i Gang. Det er det centrale i Spørgsmaalet.

Naar Forholdet er det, som det for faa Dage siden er fastslaaet her i Rigsdagen, at en ung Mand paa Landet, der har samlet sig et Par Tusind Kroner — der findes heldigvis flere af dem —, og som nu gerne vil begynde sin egen Bedrift efter de Forhold, Landbruget nu arbejder under, inden han kommer i Gang er berettiget til at faa en Støtte fra det offentlige Side, saa kan man kun sige, at naar Landet ligger paa den Maade, er det ikke, fordi Landbruget ikke vil give den Arbejdsløn, der er nødvendig for at konkurrere med Byerhvervene, men saa maa vi simpelt hen understrege Ministerens Ord om, at de unge Landmænd maa have en Fremtidschance.

Det, vi understreger fra vor Side, er dette, at den Chance har det ikke været muligt under de sidste Aars Lovgivning under denne Regering at give de unge paa Landet; det er det, vi bebrejder Regeringen.

Regeringen har den store Opgave at søge at rette dette. Naar de unge skal have den Chance, maa der ogsaa gives Landbruget saadanne Vilkaar, at Chancerne er til Stede. Chancen faas ikke ved, at en ung

Mand, der har sparet et Par Tusind Kroner sammen, er klar over, at naar han kommer i Gang med egen Bedrift, skal han have en Understøttelse fra Statens Side. Det er ikke saadanne Forhold, vi i det lange Løb skal opretholde, naar vi skal have Spørgsmaalet om Landbrugets manglende Arbejdskraft bragt ud af Verden, men vi maa da se Sandheden i Øjnene, nemlig den, at Fagforeningernes stramme Tariffer kan ikke oprettholdes. Den Arbejder, der er sin Løn værd, skal kunne faa sin Løn, hvad enten han arbejder det ene eller det andet Sted.

Vi maa altsaa søge at faa det Forhold ændret, hvis vi skal komme ind i rimelige Vilkaar, for vi kan ikke slaa det hen med at sige: Hvis Fødslerne procentvis havde været lige saa talrige som tidligere, havde vi haft den manglende Arbejdskraft ude paa Landet. Forholdet er nemlig det, at vi har den ikke, og vi kan ikke faa den. Og vi kan ikke opretholde disse Forhold i det lange Løb, at 130 000—140 000 Arbejdere gaar ledige og faar Understøttelse, medens vi mangler i Tusindvis af Arbejdere ude omkring paa Landet. Hvis vi ser Sandheden i Øjnene, maa vi se, at det er galt, og saa maa vi se at faa det rettet paa en god Maade.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Søren P. Larsen: Jeg lagde især Mærke til, at den højtærede Minister her i Dag brugte den samme Argumentation, som i sit Radioforedrag, nemlig at de af Statistisk Departement givne Oplysninger viser, at man i 3 143 Tilfælde forgæves gennem Arbejdsanvisningskontorerne har søgt Arbejdskraft til Landbruget, og det maa jo være et af de Spørgsmaal, som maa undersøges nærmere, hvor Fejlen ligger.

Jeg har nu set en folkelig Forklaring paa Tilfældet i en Avis for nogen Tid siden, idet en Mand dér siger: „Jeg havde Brug for Arbejdskraft, og saa søgte jeg igennem Arbejdsanvisningskontorerne“. „Naa“, siger den anden, „fik du saa fat i nogen?“ „Ja“, svarede den første, „der kom jo ogsaa en Gavtyv med en Guitar paa Ryggen; men da han havde været der en Dags Tid, forsvandt han igen.“ Det kan jo være, at det er nogle af den Slags Tilfælde, for vi maa ikke lukke Øjnene for, at der ogsaa er den Slags Folk. Det saa vi jo, jeg tror, det var i 1934, da vi havde Arbejdsløshedsraadets store Undersøgelse til Behandling i Arbejdsløshedsudvalget, hvor vi fandt, at der var over 18 000 ledige, der, saa vidt jeg husker,